

Acționarii FP au fost convocați pentru alegerea administratorului fondului PAGINA 2

TradeVille: Novo Nordisk - rezultate dezamăgitoare, perspective optimiste PAGINA 9

"Piața construcțiilor rezidențiale este în scădere" PAGINA 11

Estimări înrăutățite privind cererea mondială de petrol PAGINA 12

GRAM AUR = 360,3486 RON

FRANC ELVEȚIAN = 5,2508 RON

EURO = 4,9764 RON

DOLAR = 4,5565 RON

Cele mai scurte războaie: conflicte fulger cu impact pe termen lung

Omenirea stă sub semnul războaielor de durată. În Ucraina vorbim de ani de conflict, iar în Gaza deja de luni bune. Lucrurile pot sta și altfel în privința acestor nenorociri, iar istoria ne demonstrează acest lucru. De-a lungul timpului, multe războaie au devastat națiuni și au modelat hărțile lumii, dar nu toate conflictele au durat ani întregi. Unele războaie, deși extrem de scurte, au avut consecințe majore, influențând nu doar cursul evenimentelor la acea vreme, ci și structura geopolitică a regiunilor implicate. Date interesante pe această temă oferă war-historyonline.com și istoric-uk.com. Considerat cel mai scurt război din istoria documentată, conflictul dintre Marea Britanie și Zanzibar, din 27 august 1896, a durat doar 38 de minute. Războiul a izbucnit în urma unui conflict de succesiune, când Khalid bin Barghash s-a proclamat sultan fără acordul britanicilor. În răspuns, britanicii au emis un ultimatum și, după ce acesta a fost ignorat, au lansat un atac naval devastator asupra palatului regal. În doar 38 de minute, conflictul s-a încheiat cu victoria Marii Britanii și pierderi semnificative pentru Zanzibar. Aproximativ 500 de oameni au fost uciși sau răniți, iar independența Zanzibarului a fost pierdută. Impact: acest conflict fulger a marcat sfârșitul suveranității Zanzibarului, care a devenit un protectorat britanic. Evenimentul a ilustrat și puterea tehnologică și militară a Marii Britanii la acea vreme.

Războiul de Sase Zile este un alt exemplu de conflict scurt, dar cu implicații pe termen lung. Desfășurat între 5 și 10 iunie 1967, acest război a implicat Israelul și vecinii săi arabi (Egipt, Siria și Iordania). Israelul a lansat o serie de atacuri preventive împotriva forțelor arabe, reușind să captureze teritorii strategice precum Fâșia Gaza, Peninsula Sinai, Cisjordania, Ierusalimul de Est și Înălțimile Golan. Israelienii au pierdut aproximativ 100 de oameni, pentru arabi pierderile au ajuns la 20.000 de oameni. Impact: Războiul a schimbat dramatic harta Orientului Mijlociu și a alimentat tensiunile care persistă până astăzi. De asemenea, a consolidat poziția Israelului ca putere regională și a stabilit bazele pentru viitoarele conflicte arabo-israeliene. Războiul Indo-Pakistanez a avut loc între 3 și 16 decembrie 1971, și a fost deklasat de tensiunile din jurul independenței Bangladeshului (fostele Indii de Est). În doar 13 zile, forțele indiene au reușit să înfrângă armata pakistaneză și să captureze Dacca, capitala Bangladeshului. Impact: Războiul a dus la formarea statului independent Bangladesh și a avut un efect devastator asupra populației, cu milioane de refugiați și sute de mii de morți. Înfrângerea a slăbit considerabil Pakistanul, atât politic, cât și militar.

OCTAVIAN DAN (continuare în pagina 3)

Putin și cauzele războiului

Cornel Codită

Dintr-o singură trăsătură de condei, Rusia nu mai este agresorul, ci victima, iar Ucraina nu mai este victima, ci agresorul. Eșafodajul subred al propagandei de la Kremlin se reasază, astfel, pe o solidă platformă de beton. Rusia are toate drepturile din lume să își folosească armele și armatele împotriva Ucrainei.

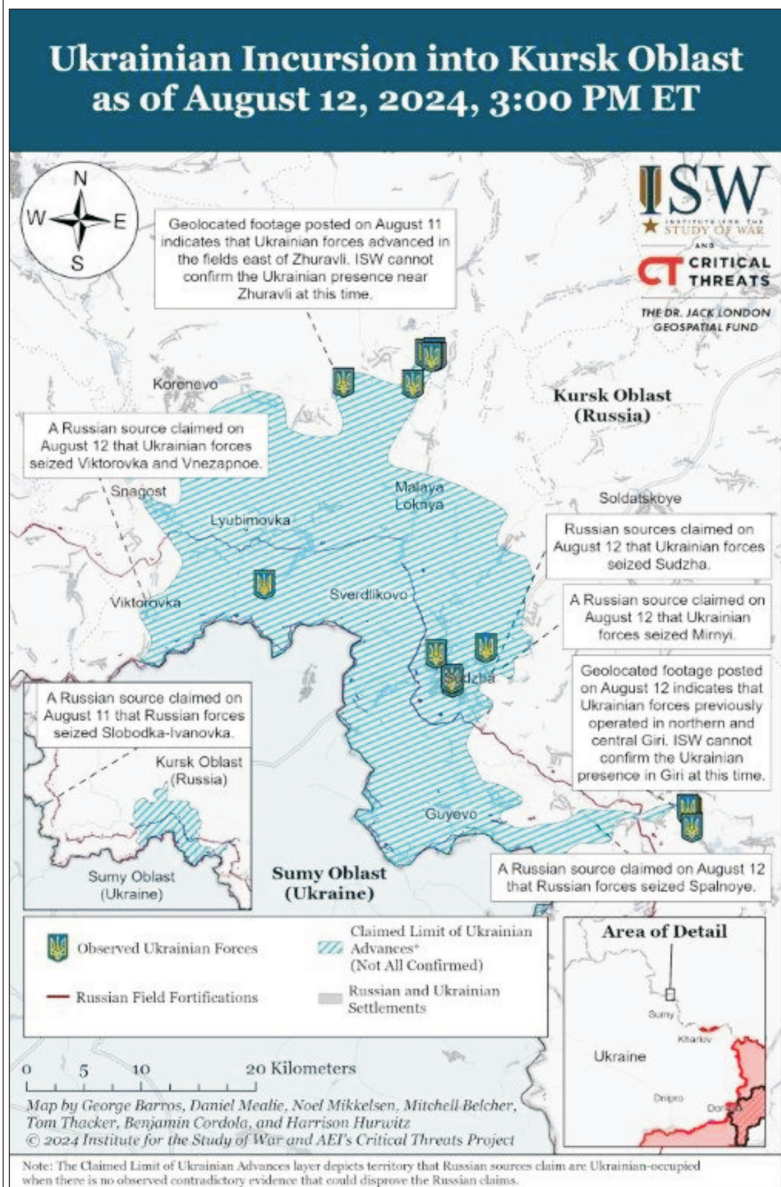

Nu cred că există o carte de istorie sau de teorie politică, fie și numai una, care să numească "Prostia" printre cauzele războaielor. După definiția profesorului Carlo Cipolla, "prostia", utilizatorul calificat al darului prostiei este cel care își consumă resursele și energia pentru a întreprinde acțiuni care distrug, strică, dăunează grav altora fără ca el să aibă nici cel mai mic beneficiu de pe urma lor. Dimpotrivă, nu rareori, pagubele provocate de acțiunile sale se întorc ca un bumerang și asupra lui. Poveștile pășinilor lui Păcăl sunt pline de exemple! M-am gândit să repar această lacună a "teoriei", iar exemplul la îndemână, după mai bine de 900 de zile de perseverență în prostie, este agresiunea militară a Rusiei în Ucraina. Putin a descoperit, a avut reușita faptului care explică de ce succesul "operațiunilor sale speciale" în care el a fost atât de încrezător, încă de la început, succesul prevăzută, scintilă, trîmbiță de propagandă regională și suferință nu se materializează, în ciuda eforturilor, cheltuielilor și distrugerii. De armaneni, de bunari și de viciei omenști. "Occidentalul luptă împotriva Rusiei, folosindu-se de mina Ucrainei!" "Viziunea" aceasta asupra faptelor are între multe alte avantaje și pe acela că schimbă simplu rolurile între agresor și victimă.

Dintr-o singură trăsătură de condei, Rusia nu mai este agresorul, ci victima, iar Ucraina nu mai este victima, ci agresorul. Eșafodajul subred al propagandei de la Kremlin se reasază, astfel, pe o solidă platformă de beton. Rusia are toate drepturile din lume să își folosească armele și armatele împotriva Ucrainei. Ea nu face decât să își apere "sărăcia și nevoile și neamul". Baiazid-Zelenskyy este cel cu apetitul de cuceritor, cel care amenință ființa biete și neajutoratei Mame Rusia. Săriți popor, cu mic cu mare, cu furci, cu topoare și la nevoie chiar și cu arme nucleare să stăpînă viperele care au năpădit pașnicile noastre pășuni. Sărăci! Patria este în pericol! După acțiunile militare ale Ucrainei în teritoriul Rusiei, acest mesaj capătă o greutate în plus. Cea a "realității". Nimeni nu mai poate spune că "agresiunea" Ucrainei nu este un fapt, că este doar o invenție a propagandei oficiale a Rusiei. Prostia lui Putin și-a găsit un punct de sprijin în univers, cel de care avea nevoie pentru ca "marele apărător al patriei" să se convingă cu toată țira că, astfel, poate țese învingătorii din orice încercare. la nevoie poate mișca și Pământul din orbită. Tuțuși, prostia rămîne prostie. Putin a cauzat un rău uriaș nu doar Ucrainei, ci întregii Europe, fără ca Rusia să aibă vreun beneficiu.

(continuare în pagina 3)

Blitz-krieg ucrainean în sudul Rusiei

Supărarea președintelui rus Vladimir Putin exprimată public cu privire la Alexei Smirnov, guvernatorul regiunii Kursk, după invadarea respectivelor zone de către forțele armate ucrainene, este întemeiată atât timp cât politrucul din sudul Federației Ruse nu știa exact teritoriul controlat de inamic, afirmând că ar fi fost vorba despre 480 kilometri pătrați, deși în realitate trupele, tancurile și transportoarele ucrainene sunt desfășurate pe o suprafață de 1000 de kilometri pătrați în regiunea respectivă, potrivit celor mai recente date oferite de autoritățile de la Kiev, dar și de experții militari occidentali. Practic, în numai șapte zile, forțele armate ucrainene au reușit să cucerească o suprafață aproape egală cu aceea pe care au cucerit-o forțele ruse în ultimele opt luni în Ucraina. Potrivit ISW (Institutul de Studiere a Războaielor), forțele ruse au ocupat 1.175 de kilometri pătrați de teritoriu ucrainean între ianuarie și iulie 2024, inclusiv zone confiscate atât în fața apărării ucrainene pregătite, cât și în timpul atacului rus în nordul regiunii Har'kov. Faptul că acum, în numai șapte zile, forțele ucrainene au cucerit în sudul Federației Ruse o suprafață aproape egală cu aceea cucerită în opt luni de forțele ruse în Ucraina, arată că sudul Federației Ruse este o regiune a cărei apărare a fost total neglijată atât de autoritățile locale, cât și de autoritățile de la Kremlin, în special de Ministerul Apărării. Doar așa s-ar explica rapiditatea cu care echipajele militare mobile ucrainene se deplasează pe teritoriul rus, consolidând nicio linie a frontului, ci înecând prin lovituri directe, rapide și bine întinse să ocupe cât mai mult din teritoriul inamic. Asta în ciuda liniei de apărare antianic, în lungime de 40 kilometri din 46 kilometri stabiliți, pe care Alexei Smirnov s-a lăudat în fața lui Vladimir Putin că a realizat-o. Se pare că, până acum, linia de apărare a lui Smirnov s-a dovedit la fel de fragilă precum celebra linie Maginot, care nu a oprit înaintarea tancurilor germane spre Paris la începutul celui de-al doilea război mondial, în iunie 1940.

GEORGE MARINESCU (continuare în pagina 3)